

Verder gaan dan in Mei 1968!

“Genoeg is genoeg!” (Verenigd Koninkrijk). “Geen jaar meer, geen euro minder” (Frankrijk). “Verontwaardiging komt van ver” (Spanje). “Voor ons allemaal” (Duitsland). Al deze leuzen, gescandeerd tijdens de stakingen van de afgelopen maanden over de hele wereld, laten zien hoezeer de huidige strijd van de arbeiders de algemene verslechtering van onze levens- en werkomstandigheden afwijst en tot uitdrukking brengt. In **Denemarken, Portugal, Nederland, de Verenigde Staten, Canada, Mexico, China...** dezelfde stakingen tegen dezelfde steeds ondraaglijker wordende uitbuiting. *“De echte ontbering: je niet kunnen verwarmen, eten, jezelf verzorgen, verplaatsen!”*

Maar onze strijd is veel meer dan dat. In de betogingen beginnen we spandoeken te zien waarop de oorlog in Oekraïne en de productie van steeds meer wapens en bommen wordt afgewezen, en om in naam van de ontwikkeling van deze oorlogseconomie de broekriem aan te halen: *“Geen geld voor de oorlog, geen geld voor wapens, geld voor lonen, geld voor pensioenen”* hoorden we tijdens de betogingen in Frankrijk. Ze geven ook uitdrukking aan de weigering om de planeet, in naam van de winst, vernietigd te zien worden.

Onze strijd is de enige die deze zelfvernietigende dynamiek tegenhoudt, het enige bolwerk tegen de dood en verderf die het kapitalisme voor ons in petto heeft. Want als we dit systeem in verval zijn eigen logica laten volgen, zal het steeds grotere delen van de mensheid meeslepen in oorlog en ellende, zal het de planeet vernietigen met broeikasgassen, verwoeste wouden en bommen.

Kapitalisme voert de mensheid naar de catastrofe!

De klasse die de wereld regeert, de bourgeoisie, is zich gedeeltelijk bewust van deze realiteit, van de barbaarse toekomst die haar zieltogende systeem ons voorhoudt. Men hoeft slechts de studies en werken van haar eigen deskundigen te lezen om dit in te zien.

Volgens het “Global Risks Report” dat in januari 2023 tijdens het World Economic Forum in Davos werd gepresenteerd, hebben: *“De eerste jaren van dit decennium een bijzonder ontwrichtende periode in de menselijke geschiedenis ingeluid. De terugkeer naar een ‘nieuwe norm’ na de COVID-19 pandemie werd snel verstoord door het uitbreken van de oorlog in Oekraïne, wat een nieuwe reeks voedsel- en energiecrites inluidde [...]. Aan het begin van 2023, wordt de wereld geconfronteerd met een reeks risico’s [...]: inflatie, crises in de kosten van levensonderhoud, handelsoorlogen [...], geopolitieke confrontatie en het schrikbeeld van nucleaire oorlogsvoering [...], onhoudbare hoge schulden [...], een achteruitgang in menselijke ontwikkeling [...], de toenemende druk van de gevolgen en ambities van klimaatverandering [...]. Samen vormen zij een uniek, onzeker en turbulent decennium.”*

In werkelijkheid is het komende decennium helemaal niet zo ‘onzeker’ want volgens hetzelfde rapport zal: *“Het komende decennium worden gekenmerkt door ecologische en maatschappelijke crises [...], de ‘crisis van de kosten van levensonderhoud’ [...], het verlies van biodiversiteit en instorting van ecosystemen [...], geo-economische confrontatie [...], grootschalige onvrijwillige migratie [...], wereldwijde economische fragmentatie, geopolitieke spanningen [...]. Economische oorlogsvoering wordt de norm, met toenemende confrontatie tussen wereldmachten [...]. De recente stijging van de militaire uitgaven [...] zou kunnen leiden tot een wereldwijde wapenwedloop [...], met de gerichte inzet van nieuwe technologisch wapens op een potentieel meer vernietigende schaal dan in de afgelopen decennia.”*

Tegenover dit overweldigende vooruitzicht staat de bourgeoisie machteloos. **Zij en haar systeem zijn niet de oplossing, zij zijn de oorzaak van het probleem.** Als zij ons via de media probeert wijs te maken dat zij alles in het werk stelt om de opwarming van de aarde tegen te gaan, dat een ‘groen’ en ‘duurzaam’ kapitalisme mogelijk is, dan kent zij de omvang van haar leugen.

Want, zoals het “Global Risks Report” aangeeft: *“De atmosferische niveaus van kooldioxide, methaan en lachgas hebben allemaal hun piek bereikt. Emissietrajecten maken het hoogst onwaarschijnlijk dat de wereldwijde ambities om de opwarming te beperken tot 1,5°C zullen worden gehaald. De recente gebeurtenissen hebben aangetoond dat er een verschil is tussen wat wetenschappelijk noodzakelijk is en wat politiek opportuun is.”*

In werkelijkheid beperkt deze ‘discrepantie’ zich niet tot de klimaatkwestie. Ze is de uitdrukking van de fundamentele tegenstelling van een economisch systeem dat niet gebaseerd is op de bevrediging van menselijke behoeften maar op winst en concurrentie, op de roofbouw van natuurlijke hulpbronnen en de meedogenloze uitbuiting van de klasse die het grootste deel van de maatschappelijke rijkdom produceert: het proletariaat, de loonarbeiders van alle landen.

Is een andere toekomst mogelijk?

Het kapitalisme en de bourgeoisie vormen dus een van de twee polen van de maatschappij, de pool die de mensheid leidt naar ellende en oorlog, naar barbarij en vernietiging. De andere pool is het proletariaat en zijn strijd. In de sociale bewegingen die zich sinds een jaar in Frankrijk, het Verenigd Koninkrijk en Spanje ontwikkelen, zijn het arbeiders, gepensioneerden, werklozen en studenten die zich verenigen. Getuige van het diepgaande karakter van de arbeidersstrijd zijn de actieve solidariteit, de collectieve strijdbaarheid: een strijd voor een radicaal andere wereld, een wereld zonder uitbuiting of maatschappelijke klassen, zonder concurrentie, zonder grenzen of naties. *“Arbeiders blijven één blok”*, roepen de stakers in het Verenigd Koninkrijk. *“Of we vechten samen, of we eindigen dakloos”*, bevestigen de demonstranten in Frankrijk. Het spandoek *“Voor ons allemaal”* waaronder de staking tegen de verarming op 27 maart in Duitsland plaatsvond, laat heel duidelijk het algemene gevoel zien dat in de arbeidersklasse groeit: we zitten allemaal in hetzelfde schuitje en we vechten voor elkaar. De stakingen in Duitsland, het Verenigd Koninkrijk en Frankrijk inspireren elkaar. In Frankrijk drukten de arbeiders expliciet hun solidariteit uit met hun klassenbroeders in Engeland: *“Wij zijn solidair met de Engelse arbeiders, die al weken staken voor hogere lonen”*. Deze reflex van internationale solidariteit is precies het tegenovergestelde van de kapitalistische wereld die verdeeld is in concurrerende naties, tot en met de oorlog. Ze herinnert ons aan de strijdkreet van onze klasse sinds 1848: *“Proletariërs hebben geen vaderland! Proletariërs van alle landen, verenigt u!”*

1968

Overall in de wereld verandert de stemming in de maatschappij. Na tientallen jaren van passiviteit en gelatenheid, begint de arbeidersklasse de weg terug te vinden naar de strijd en haar waardigheid. Dit bleek uit de ‘Zomer van Woede’ en de terugkeer van de stakingen in het Verenigd Koninkrijk, bijna veertig jaar na de nederlaag van de mijnwerkers in 1985, toegebracht door Thatcher.

Maar we bemerken ook allemaal de moeilijkheden en de huidige beperkingen van onze strijd. Geconfronteerd met de

stoomwals van de economische crisis, de inflatie en de aanvallen van de regering, die zij 'hervormingen' noemt, zijn we nog niet in staat een krachtsverhouding te scheppen in ons voordeel. Vaak geïsoleerd in afzonderlijke stakingen, of gefrustreerd doordat onze betogingen teruggebracht worden tot loutere wandelingen, zonder bijeenkomsten of discussies, zonder algemene vergaderingen of collectieve organisatie, streven we allemaal naar een bredere, sterkere, meer solidaire en eengemaakte beweging. In de betogingen in Frankrijk komt de roep om een nieuw Mei '68 voortdurend terug. Geconfronteerd met de 'hervorming' die de pensioenleeftijd verhoogt naar 64 jaar, is de populairste leuze op de spandoeken: *"jij legt ons 64 op, wij weer Mei '68"*.

In 1968 verenigde het proletariaat in Frankrijk zich door de strijd zelf in handen te nemen. Na de grote betogingen van 13 mei, om te protesteren tegen de onderdrukking van de studenten door de politie, verspreidden de stakingen en **algemene vergaderingen** zich als een lopend vuurtje in de fabrieken en op alle werkplekken om uiteindelijk met 9 miljoen stakers uit te monden in de grootste staking in de geschiedenis van de internationale arbeidersbeweging. Geconfronteerd met deze dynamiek van uitbreiding en eenheid van de arbeidersstrijd haastten de regering en de vakbonden zich, teneinde de beweging te stoppen, een akkoord te sluiten voor een algemene loonsverhoging. Tegelijkertijd met deze heropleving van de arbeidersstrijd, was er een sterke comeback van het idee van revolutie, waar veel arbeiders in de strijd over spraken.

Deze omvangrijke gebeurtenis was een teken van de fundamentele verandering in het maatschappelijk leven: het was het einde van de verschrikkelijke contrarevolutie die vanaf het einde van de jaren 1920 op de arbeidersklasse was neerge-daald, nadat de wereldrevolutie, na haar eerste overwinning in oktober 1917, in Rusland was mislukt. Een contrarevolutie die het afschuwelijke gezicht van het Stalinisme en het fascisme had aangenomen, die de deur had geopend naar de Tweede Wereldoorlog met zijn 60 miljoen doden en die daarna nog twee decennia had voortgeduurd. De fundamentele verandering werd in alle delen van de wereld snel bevestigd door een reeks gevechten van een omvang die decennialang niet te zien was geweest:

De Italiaanse hete herfst van 1969, ook wel 'de sluipende Mei' genoemd, met massale strijd in de belangrijkste industriële centra waarbij de vakbondsinkadering expliciet in vraag werd gesteld.

De arbeidersopstand van Córdoba in Argentinië in hetzelfde jaar.

De massale stakingen van de arbeiders aan de Baltische kust in Polen in de winter van 1970-71.

Tallose andere stakingen in de daaropvolgende jaren in vrijwel alle Europese landen, met name het Verenigd Koninkrijk.

In 1980 hebben de stakers in Polen, geconfronteerd met de stijgende voedselprijzen, deze internationale golf nog verder gezet door de strijd zelf in handen te nemen, zich te verenigen in grote algemene vergaderingen, zelf te beslissen de te stellen eisen en te ondernemen acties, en vooral door **voortdurend te streven naar uitbreiding van de strijd**. Geconfronteerd met dit machtsvertoon stond niet alleen de Poolse bourgeoisie, maar de heersende klasse van alle landen te beven.

In twee decennia, van 1968 tot 1989, heeft een hele generatie arbeiders ervaring opgedaan in de strijd. De vele nederlagen, en soms ook overwinningen, stelden deze generatie in staat de vele door de bourgeoisie opgezette valstrikken te trotseren die bedoeld waren om te saboteren, te verdelen en te demoraliseren. Haar strijd moet ons in staat stellen belangrijke lessen te trekken voor onze huidige en toekomstige strijd: **alleen de samenkomst in open en massale algemene vergaderingen (AVs), autonoom, echt beslissen over het verloop van de beweging, buiten en zelfs tegen de vakbondscontrole in, kan de basis vormen van een verenigde en zich uitbreidende**

strijd, gedragen door solidariteit tussen alle sectoren, alle generaties. AVs waarin we ons verenigd voelen en vertrouwen hebben in onze collectieve kracht. AVs waarin we samen steeds meer verenigende eisen kunnen aannemen. AVs waarin we samenkomen en van waaruit we in massale delegaties kunnen uitgaan om onze klassenbroeders te ontmoeten, de arbeiders in de fabriek, het ziekenhuis, de school, het winkelcentrum, het kantoor... degenen die het dichtste bij zijn.

De nieuwe generatie arbeiders, die de fakkel nu overneemt, moet samenkomen, debatteren, om zich de grote lessen van de voorbije strijd opnieuw toe te eigenen. De oudere generatie moet de jongere generatie vertellen over hun strijd, zodat de opgedane ervaring wordt doorgegeven en een wapen wordt in de komende strijd.

Hoe zit het met morgen?

Maar we moeten ook verder gaan. De golf van internationale strijd die begon in mei 1968 was een reactie op de vertraging van de groei en het opnieuw opduiken van massale werkloosheid. Vandaag is de situatie veel ernstiger. De catastrofale toestand van het kapitalisme zet het voortbestaan van de mensheid op het spel. Als we er niet in slagen het omver te werpen, zal de barbarij zich geleidelijk verspreiden.

Het elan van Mei '68 werd verbrijzeld door een dubbele leugen van de bourgeoisie: toen de stalinistische regimes in 1989-91 instortten, beweerden zij dat de ineenstorting van het Stalinisme de dood van het kommunisme betekende en dat er een nieuw tijdperk van vrede en welvaart aanbrak. Drie decennia later weten we uit ervaring dat we in plaats van vrede en welvaart, oorlog en ellende kregen. We moeten begrijpen dat het Stalinisme het tegengestelde was van het kommunisme, dat **het een bijzonder wrede vorm van staatskapitalisme was die voortkwam uit de contrarevolutie van de jaren 1920**. Door de geschiedenis te vervalsen, door het Stalinisme als kommunisme voor te stellen (zoals de USSR van gisteren en het China, Cuba, Venezuela of Noord-Korea van vandaag!), is de bourgeoisie erin geslaagd de arbeidersklasse te doen geloven dat haar revolutionaire emancipatieproject alleen maar tot de ondergang kan leiden. Tot op het punt dat het woord 'revolutie' zelf verdacht en gewantrouwd werd.

Maar in de strijd zullen we geleidelijk onze collectieve kracht, ons zelfvertrouwen, onze solidariteit, onze eenheid en onze zelforganisatie ontwikkelen. In de strijd zullen we geleidelijk beseffen dat wij, de arbeidersklasse, in staat zijn een ander perspectief te bieden dan de dood en verderf van een kapitalistisch systeem in ontbinding: de kommunistische revolutie.

Het perspectief van de proletarische revolutie zal terugkeren in onze hoofden en onze strijd.

De toekomst is aan de klassenstrijd!

Internationale Communistische Strooming
22 april 2023

Open bijeenkomsten over de lessen van Mei 68

De IKS organiseert discussiebijeenkomsten in verschillende steden, landen.

De data en locaties van onze bijeenkomsten en hoe u verbinding kunt maken met onze online bijeenkomsten zijn beschikbaar op onze website :

Kom debatteren!

Meer info op: nl.internationalism.org

U kunt zich inschrijven of ons contacteren via:
benelux@internationalism.org

